

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. София, 10.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет
и първа година в следния състав:

Председател: Ивайло П. Георгиев

Членове: Ваня Н. Иванова
Светослав Н. Николов

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Ивайло П. Георгиев Въззивно гражданско
дело № 20211800500551 по описа за 2021 година

С Решение № 158/16.09.2019г., постановено по гр.д. № 1024/2018г. на РС- С., е признато за установено по отношение на П. Б. Б., Л. Б. Б., Л.П. Б. - С. и АНГ. П. Б., че В. СТ. Б. е собственик по наследство от Д.И.К., на 1/2 /една втора/ идеална част от всеки от следните недвижими имоти, находящи се в землището на с. Я., Общ. С., възстановени по реда на ЗСПЗЗ на наследниците на Р.Х.К. с решение № 2Я от 27.03.1995 г. на Поземлена комисия – С., а именно:

1/. Нива с площ 4699 кв. м., X категория, представляваща поземлен имот с идентификатор 87552.124.1 по кадастралната карта и кадастралните регистри /КККР/ на селото, при съсед: поземлени имоти 87552.124.3, 87552.428.33, 87552.124.2 и 87552.1.175;

2/. Нива с площ 2503 кв. м., IX категория, представляваща поземлен имот с идентификатор 87552.182.30 по КККР на селото, при съсед: поземлени имоти 87552.182.29, 87552.182.31, 87552.182.211, 87552.182.40 и 87552.182.27;

3/. Нива с площ 2997 кв. м., VII категория, представляваща поземлен имот с идентификатор 87552.228.1 по КККР на селото, при съсед: поземлени имоти 87552.228.14, 87552.228.13, 87552.228.2, 87552.235.13 и 87552.379.93;

4/. Нива с площ 3629 кв. м., IX категория, представляваща поземлен имот с идентификатор 87552.229.20 по КККР на селото, при съсед: поземлени имоти 87552.229.19, 87552.10.252, 87552.10.25 и 87552.10.27;

5/. Нива с площ 3499 кв. м., VII категория, представляваща поземлен имот с идентификатор 87552.235.2 по КККР на селото, при съсед: поземлени имоти 87552.235.4, 87552.235.317, 87552.235.3, 87552.235.1 и 87552.235.5;

6/. Нива с площ 2501 кв. м., VII категория, представляваща поземлен имот с идентификатор 87552.242.1 по КKKP на селото, при съсед: поземлени имоти 87552.242.9, 87552.242.2, 87552.250.323 и 87552.4.257;

7/. Ливада с площ 367 кв. м., VII категория, представляваща поземлен имот с идентификатор 87552.249.13 по КKKP на селото, при съсед: поземлени имоти 87552.8.980, 87552.249.14, 87552.250.323 и 87552.249.12;

8/. Нива с площ 8506 кв. м., VII категория, представляваща поземлен имот с идентификатор 87552.269.23 по КKKP на селото, при съсед: поземлени имоти 87552.269.24, 87552.269.25, 87552.270.343, 87552.269.22 и 87552.266.43 и

9/. Ливада с площ 4506 кв. м., IX категория, представляваща поземлен имот с идентификатор 87552.310.48 по КKKP на селото, при съсед: поземлени имоти 87552.438.24, 87552.1.809, 87552.310.20, 87552.310.358 и 87552.310.49.

Със същото решение е оставено без уважение искането на В. СТ. Б. за отмяна на основание чл. 537, ал. 2 от ГПК на нотариален акт № 145, т. 2, рег. № 4494, д. № 324/2015 г. на нотариус М. Хаджиангелова, с район на действие съдебния район на РС – С..

С Решение № 86/28.02.2020г., постановено по в.гр.д. № 816/2019г. на Софийския окръжен съд, горното решение е потвърдено в обжалваната му част, с която е признато за установено по отношение на ответниците, че ищецът е собственик по наследство от Д.К. на $\frac{1}{2}$ идеална част от процесните земеделски имоти.

С Решение № 28 от 21.07.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2365/2020 г., II г. о., ГК, решението на въззивния съд е отменено, а делото е върнато за ново разглеждане от друг състав. В мотивната част на решението на ВКС са дадени задължителни указания за обсъждане на довода за изключителна собственост върху имотите въз основа на присъединяване на владение на наследниците на общия наследодател Р.Х.К. след възстановяването на тези имоти. Отмяната на въззивното решение е обоснована именно с липсата на мотиви по този въпрос, съставляваща съществено процесуално нарушение по чл. 236, ал. 2 от ГПК.

Настоящото производство е по реда на чл. 258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс. В него се разглежда повторно делото, образувано по въззивна жалба от П. Б. Б., Л. Б. Б., Л.П. Б. - С. и АНГ. П. Б. срещу Решение № 158/16.09.2019г., постановено по гр.д. № 1024/2018г. на РС- С., с което е признато за установено по отношение на жалбоподателите, че В. СТ. Б. е собственик по наследство от Д.И.К., на $\frac{1}{2}$ /една втора/ идеална част от всеки от процесните недвижими имоти, находящи се в землището на с. Я., Общ. С., възстановени по реда на ЗСПЗЗ на наследниците на Р.Х.К. с решение № 2Я от 27.03.1995 г. на Поземлена комисия – С..

Жалбоподателите (ответници в първоинстанционното производство) считат, че обжалваното решение е неправилно поради съществени нарушения на материалния закон и процесуалните правила, както и е необосновано. Оспорват извода на районния съд, че не е налице хипотезата на чл. 9а от ЗН. Поддържат, че в случая ищецът се явява наследник на последващ съпруг, поради което не наследява. Анализират мотивите и предпоставките по ТР 1/98 на ОСГК на ВКС, като намират, че случая последните са налице. Оспорват и извода, че не били придобили имотите по давност, тъй като не били манифестирали пред ищеца намерението си да своят и неговите идеални

части от имотите по смисъла на ТР 1/2012 г. на ОСГК. Твърдят, че не са знаели, а и по никакъв начин не са могли, нито са били длъжни да знаят, фактите, обуславящи кумулативното наличие на предпоставките по ТР № 1/1998 г., за да направят преценка, дали ищецът се явява наследник на последващ съпруг или не. Сочат, че, освен това, ищецът не е бил посочван като наследник и в удостоверенията за наследници на Р.Х.К., които са им били издавани от компетентните органи. Заявяват, че всички извършвани от тях и от праводателите им действия са били насочени към обективизиране спрямо всяко едно лице, вкл. и спрямо ищеца, на намерението им да владеят имотите за себе си, като в нито един момент те не са имали качеството на държатели на каквато и да е част от имотите, а са били техни владелци. Намират, че в случая е било обективно невъзможно да извършат каквито и да е било действия спрямо ищеца, обективизиращи намеренията им, тъй като те не са знаели неговото местонахождение и са нямали информация за него, а и той не е проявявал интерес към процесите имоти, нито е предприел действия, свързани с упражняване на правата си върху тях. Правят извод, че за тях не е възникнало задължение за действие, което да достигне и да бъде възприето от ищеца, тъй като не е съществувала възможност, процесът на узнаване и възприемане да бъде обективно осъществен.

Считат за безспорно, че, още от възстановяване на собствеността върху земеделските земи през 1995 г. до настоящия момент, са упражнявали непрекъсната фактическа власт върху процесите имоти - първоначално чрез техните наследодатели Р.Р.К. и Р.Р.К., чието владение е присъединено към собственото владение на жалбоподателите. Подчертават, че владението е било непрекъснато, явно и необезпокоявано в продължение на няколко десетилетия и до настоящия момент. Пзовават се на показанията на разпитаните по делото свидетели. Обобщават, че както те, така и техните наследодатели, не са възприемали ищеца като наследник и съсобственик, предвид обстоятелството, че той черпи права единствено с оглед качеството на своята майка на „последваща съпруга“, а преценката за това почива на факти, които те не са знаели и не са били длъжни да знаят. Молят съда да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявените иски като неоснователни и недоказани. Претендират разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемия (ищец в първоинстанционното производство), чрез процесуалния му представител адв. Д., която оспорва жалбата и моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски. Споделя изводите на районния съд по приложението на чл. 9а от ЗН и във връзка с придобивната давност.

В открито съдебно заседание при повторното разглеждане на делото пред въззивната инстанция жалбоподателите не се явяват. Представяват се от адв. К., която заявява, че няма искания за събиране на доказателства, и моли съда да отмени обжалваното решение, като вместо него постанови друго, с което отхвърля исковите като неоснователни и недоказани, по подробно изложените съображения в жалбата. Представя писмени бележки. Заявява, че за доверителите ѝ е било обективно невъзможно да извършват каквито и да било действия спрямо ищеца, тъй като не са знаели, че имат сънаследник и съсобственик. Не били длъжни да знаят и фактите, обуславящи кумулативното наличие на предпоставките на ТР № 1/1998 г., за да направят преценка, дали ищецът е наследник на последващ съпруг или не, което обуславя правата му върху имотите. Изтъква, че до началото на

настоящото дело ищецът не е бил посочван в удостоверенията за наследници на наследодателя на доверителите й, не е проявявал интерес към имотите, и местонахождението му било неизвестно. Поради това жалбоподателите не са знаели за съществуване на съсобственик. Претендира разноси. Представя списък по чл. 80 от ГПК. Представя писмени бележки, в които възпроизвежда доводите от въззивната жалба.

В открито съдебно заседание при повторното разглеждане на делото пред въззивната инстанция въззиваемият се явява лично и се представлява от адв. Д., която Моли съда да потвърди обжалваното решение. Взема отношение по указанията на ВКС. Резюмира установената фактическа обстановка по делото. Поддържа, че ответниците, дори да са упражнявали фактическа власт върху процесните имоти, са владели своите идеални части и са упражнявали държане на частите на въззиваемия. Счита за опровергана тезата на ответниците за придобиване на имотите по давност. Оспорва твърдението им, че не са знаели за съществуването на друг наследник. Поддържам съображенията на районния съд, които са подробни и ангажирани. Поддържам отговора на въззивната жалба. Претендира разноси.

Софийският окръжен съд намира, че въззивната жалба е редовна и допустима, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Въз основа на доказателствата, събрани пред С.ския районен съд, е установена фактическа обстановка, която е описана коректно и изчерпателно в обжалваното първоинстанционно решение, поради което не е необходимо да се преповтаря в настоящия съдебен акт.

При повторното разглеждане на делото от въззивния съд не са събирани доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на обжалваното решение, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

1. **По валидност**

В конкретния случай, обжалваното решение е валидно, доколкото е постановено от надлежен съдебен състав, в писмен вид и е подписано от разгледалия делото съдия.

2. **По допустимост**

Същото е и допустимо, тъй като е постановено при наличие на положителните и липса на отрицателни предпоставки за упражняване на правото на иск, а първоинстанционният съд се е произнесъл по действително предявения такъв.

3. **По същество**

По съществуващото на спора, съдът споделя напълно мотивите на районния съд и препраща към тях на основание чл. 272 от ГПК.

В допълнение, както и в отговор на наведените във въззивната жалба

доводи, и с оглед задължителните указания на ВКС за произнасяне по довода за изключителна собственост върху имотите въз основа на присъединяване на владение на наследниците на общия наследодател Р.Х.К., настоящият въззивен състав излага следните съображения.

1. По довода за прилагане на чл. 9а от ЗН

Съгласно разпоредбата на чл. 9а от ЗН, когато към открито наследство се възстановява собственост върху имоти, одържавени или включени в трудовокооперативни земеделски стопанства или в други образувани въз основа на тях селскостопански организации, наследниците на последващ съпруг не наследяват, ако той е починал преди възстановяване на собствеността и от брака му с наследодателя няма родени или осиновени деца.

С т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 4.11.1998 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 1/1998 г., ОСГК, е дадено задължително тълкуване на понятието „последващ съпруг“ по смисъла на чл. 9а от ЗН, като е посочено, че това е съпругът, който е сключил брак с наследодателя-собственик след одържавяването на имотите или включването им в ТКЗС или други образувани въз основа на тях селскостопански организации.

Видно е, че релевантен критерий за преценка, дали едно лице има такова качество, е съотношението между момента на сключване на брак и момента на одържавяване на имотите. Прилагането на този критерий към настоящия казус обуславя извод, че майката на ищеца – Д.К. – не е била последваща съпруга на Р.К. в така изяснения смисъл на това понятие, тъй като бракът между тях е сключен на 30.12.1947г. (л. 15 от първоинстанционното дело), а процесните имоти са внесени в ТКЗС не по-рано от 1952г. (виж. удостоверението на л. 42 от първоинстанционното дело, вр. показанията на св. П. – л. 47 от първоинстанционното дело). Поради това, в случая е неприложима разпоредбата на чл. 9а от ЗН. Така, с настъпването на смъртта на наследодателя Р.К. на 04.12.1986г., имуществото му е било наследено в равни квоти от по 1/2 ид.ч. от съпругата му Д.К. и от сина му от предишен брак Р.К.. Този извод важи и за процесните имоти, доколкото същите били включени в ТКЗС или други образувани въз основа на тях селскостопански организации, а, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 1 от 4.11.1998 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 1/1998 г., ОСГК, кръгът на законните наследници на възстановената собственост върху такива имоти се определя към момента на смъртта на наследодателя. Следователно, независимо от възстановяване на собствеността върху процесните имоти на 27.03.1995г., т.е. след смъртта на майката на ищеца на 04.03.1995г., той придобил по наследство от нея 1/2 ид.ч. от тях, доколкото не е налице изключението по изречение второ от т. 2, вр. т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 4.11.1998 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 1/1998 г., ОСГК.

По този въпрос съдът намира за неоснователен довода на жалбоподателите, че представеното удостоверение не доказвало по безспорен начин момента на включване на процесните имоти в ТКЗС, тъй като в него те не били конкретизирани. Според настоящия съдебен състав, този факт не компрометира доказателствената стойност на удостоверението. Още повече – като се има предвид, че то се подкрепя и от показанията на св. П., а по начало свидетелските показания са допустимо доказателствено средство за установяване (вкл. приблизително) момента на обобществяване на земеделски

земи, дори без да е необходимо да се отнасят до конкретно посочени имоти.

Неоснователни са и съображенията относно наличието или липсата на принос за Д.К. в придобиването на тези имоти, тъй като приносът е ирелевантен за качеството „последващ съпруг“ и обусловените от него специфики на наследяването. Отделно от това, дори хипотетично да се приеме, че приносът би имал значение за изхода на настоящото дело, по делото не се доказва, процесните имоти да са били предбрачно имущество на наследодателя Р.К.. В подкрепа на това твърдение са ангажирани единствено неконкретните показания на св. П.а, която заявява, че „около 09.09.1944г. не се купуваха земи и след 09.09.1944г. също“. Поради това съдът намира, че не може да бъде изключена възможността за придобиване на процесните имоти (или част от тях) през петте години между установената дата на брака между Р. и Д.К. (30.12.1947г.) и момента на тяхното масовизиране (1952г.).

По тези съображения, следва да бъде споделен изводът на районния съд, че ищецът е наследил от майка си Д.К. нейния дял от новооткритото наследство на Р.К., а именно - по 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесните недвижими имоти, и е собственик на такава идеална част от всеки от тях.

2. По довода за придобиване на процесните имоти по давност

С оглед приетото по-горе, че ищецът е станал собственик по наследство от майка си Д.К. на по 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесните недвижими имоти, настоящият съдебен състав намира, че при възстановяването им на 27.03.1995г. е оборена презумпцията на чл. 69 от ЗС (арг. от изречение трето на Тълкувателно решение № 1 от 6.08.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2012 г., ОСГК). Поради това, независимо кой от сънаследниците, в чиято полза е възстановено правото на собственост, е упражнявал фактическа власт върху тези имоти, той е бил владеец на своята идеална част, но само държател на идеалната част на другите сънаследници. В това си качество, той не би могъл да придобие неособствените му идеални части по давност. За целта е било необходимо да превърне държането им във владение, като с едностранни действия обективира спрямо останалите съособственици това свое намерение, а доказването на тези действия е в негова тежест, респ. в тежест на неговите наследници, позоваващи се на извършеното от него преобръщане на владението.

В случая ответниците претендират, че са придобили частите на ищеца по давност, като се позовават на изключението, визирано в мотивите към цитираното по-горе тълкувателно решение, а именно – че, при промяна на държането във владение, тази промяна и завладяването на частта на другия съособственик следва да се манифестира пред него и да се осъществи чрез действия, отблъскващи неговото владение и установяващи своене, освен ако това е обективно невъзможно.

За да обосноват такава обективна невъзможност, жалбоподателите твърдят, че не са имали съзнанието, че ищецът е съособственик на имотите, тъй като по никакъв начин не са могли, нито са били длъжни да знаят фактите, обуславящи кумулативното наличие на предпоставките съгласно ТР № 1/1998 г., за да преценят, дали той се явява наследник на последващ съпруг или не, от което биха произтекли неговите права. Сочат също, че ищецът не бил посочван като наследник в издадените им от компетентните органи

удостоверения за наследници на Р.Х.К.. Правят извод, че за тях било обективно невъзможно да извършат каквито и да било действия спрямо ищеца, обективиращи намерението им за своене, а реално извършваните от тях и от праводателите им действия са били насочени към неопределен и неограничен кръг лица.

Настоящият съдебен състав намира тези доводи за неоснователни поради следните съображения:

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 6.08.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2012 г., ОСГК, всички обстоятелства, сочещи на обективна невъзможност, следва да бъдат доказани. От друга страна, разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК налага извод, че доказването е в тежест на ползващите се от тези обстоятелства лица, т.е. жалбоподателите. В случая, обаче, част от посочените от тях обстоятелства въобще не обуславя претендираната обективна невъзможност, а друга част, макар и да може да обуслови такава невъзможност, е останала недоказана:

- На първо място, жалбоподателите неоснователно изтъкват, че не са имали съзнанието, че ищецът е съсобственик на имотите, тъй като по никакъв начин не били могли, нито били длъжни да знаят фактите, обуславящи кумулативното наличие на предпоставките съгласно ТР № 1/1998 г., за да преценят, дали той се явява наследник на последващ съпруг или не. Според настоящия съдебен състав, така изложените съображения сочат не на обективна, а на субективна невъзможност за преценка, дали ищецът се явява сънаследник или не. Такава невъзможност, обаче, е ирелевантна по смисъла на цитираното по-горе тълкувателно решение, поради което не е освободила жалбоподателите от необходимостта да обективират пред ищеца намерението си да своят неговите идеални части от процесните имоти. В подкрепа на този извод е и общият правен принцип, че незнанието на закона не извинява никого. Поради това настоящият съдебен състав не споделя довода им, че те не знаели и не били длъжни да знаят фактите, обуславящи приложението на ТР № 1/1998 г., и това незнание водело до обективна (извинителна) невъзможност да демонстрират пред ищеца намерението си за своене на неговите идеални части от процесните имоти.
- На второ място, неоснователно жалбоподателите се позовават на факта, че ищецът не бил посочван като наследник в издадените им от компетентните органи удостоверения за наследници на Р.Х.К.. Следва да се има предвид, че удостоверение за наследници се издава от общината въз основа на искане по образец от страна на наследника, който желае да се снабди с такова удостоверение (арг. от чл. 2, ал. 5, вр. чл. 11, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението). Следователно, то възпроизвежда неговите сведения за съществуването на наследници, техния брой, вид и индивидуализиращи белези. Тези сведения, обаче, може да са неверни - преднамерено или поради незнание. Възпроизвеждането им в издаденото от общината удостоверение нито ги официализира, нито ги превръща във верни. Поради това и тук отсъствието на ищеца от удостоверенията

за наследници, издадени по инициатива на ответниците, се дължи на субективното убеждение на последните, което те са заявили пред длъжностните лица от общинската администрация. Следователно, съдържащата се в удостоверенията невярна информация за кръга наследници на Р.Х.К. също обуславя субективна (неизвинителна), а не обективна, невъзможност за ответниците да обективират пред ищеца намерението си да своят неговите идеални части.

- На трето място, съдебната практика приема, че обективна невъзможност по смисъла на Тълкувателно решение № 1 от 6.08.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2012 г., ОСГК е налице, ако невладеещият съсобственик не е бил вписан в регистрите на населението (Решение № 51 от 2.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 68/2016 г., II г. о., ГК) или ако живее преимуществено в чужбина (Определение № 112 от 13.03.2020 г. на ВКС по гр. д. № 3292/2019 г., II г. о., ГК, Решение № 60141 от 24.11.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1720/2021 г., II г. о., ГК), но такива обстоятелства в настоящия казус не се твърдят и не се доказват. От друга страна, Решение № 214 от 28.10.2015 г. на ВКС по гр. д. № 1919/2015 г., I г. о., ГК, разширява хипотезите на обективна невъзможност и върху случаите, в които невладеещият съсобственик е с неизвестно местожителство и не е проявявал никакъв интерес към съсобствения имот. Последващата съдебна практика, обаче, обективирала в Решение № 17 от 1.03.2017 г. на ВКС по гр. д. № 2923/2016 г., II г. о., ГК, е категорична, че *„Състоянието на обективна невъзможност е изключение и поради това не може да бъде прилагано разширително. То се отнася за случаи, при които съсобствениците или изобщо не се познават, или между тях не съществуват никакви отношения поради трайна отдалеченост във времето и разстоянието. Ето защо, когато съсобствениците се познават, но живеят в различни населени места в страната, то непосещаването на населеното място, където е имота, непроявяването на интерес към него и неизвършването на действия, с които пряко се упражнява правото на собственост, още повече когато имотът е земеделски, не обуславят обективна пречка /невъзможност/ за демонстриране на намерението за своене от страна на владеещия съсобственик, който желае да се ползва от придобивната давност.“* Обобщавайки така цитираната практика, настоящият съдебен състав намира, че в процесния казус не е била налице обективна невъзможност за ответниците (жалбоподатели) да манифестират пред ищеца (въззиваем) намерението си за своене на процесните имоти. Наистина, по делото няма данни, той да е посещавал процесните земеделски имоти и да е извършвал действия, с които пряко упражнява правото си на собственост върху тях, но жалбоподателите не доказват, те и техните праводатели да не са го познавали и между тях да не са съществували никакви отношения. Наличните данни по делото обуславят по- скоро обратен извод, тъй като ищецът е лице с известно местожителство и

живее в същото населено място, в което живеят повечето жалбоподатели, а и би трябвало да е познат най- малкото на праводателя на ответниците Р.Р.К., с когото в миналото са живели в с. Я..

- На четвърто място, дори да се приеме, че за жалбоподателите (респ. за техните праводатели Р.Р.К. и Р.Р.К.) е било обективно невъзможно да манифестират пред въззиваемия намерението си да своят неговите идеални части от правото на собственост върху процесните имоти, настоящият съдебен състав намира, че те не са придобили това право, тъй като доказаните по делото техни действия по естеството си не свидетелстват за наличие на субективния елемент на владението - независимо дали са били манифестирани пред въззиваемия или по отношение на неопределен кръг трети лица. Такива действия са отдаването на процесните имоти под наем на третото лице Г.К. през 2015 г. (виж. договора на л. 60 - 61 от първоинстанционното дело), както и предходното им ползване чрез неформално предоставяне на трети лица (виж. показанията на св. Славков и св. П.а). Те, обаче, следва да бъдат квалифицирани като действия на обикновено управление по смисъла на Тълкувателно решение № 91 от 1.X.1974 г. по гр. д. № 63/74 г., ОСГК. От извършването на такива действия не може да се направи извод за незачитане на собственическите права на ищеца, нито за намерение (animus) на извършващите ги лица да считат процесните имоти изцяло за свои, тъй като не е задължително, наемодателят да е собственик на отдаваната под наем вещ. (В сходен смисъл - Решение № 1413 от 4.01.2022 г. на САС по в. гр. д. № 2455/2021г.) Поради това съдът намира, че хронологически първото действие на ответниците, с което те несъмнено са обективирали пред трети лица намерението си да считат процесните имоти за свои в тяхната цялост, е продажбата на тези имоти от първите двама ответници (П.Б. и Л.Б.) на другите две ответници (Л. С. и А.Б.) през 2015г. От този момент, обаче, до завеждане на делото през 2018г. не е изтекъл изискуемият съгласно чл. 79 от Закона за собствеността давностен срок. Поради това купувачите не са придобили идеалната част на ищеца от правото на собственост върху процесните имоти по давност: до продажбата през 2015г. праводателите им са упражнявали само фактическа власт (corpus) върху имотите, но без да се доказва субективно намерение за тяхното своене (animus), а започналото през 2015г. владение на купувачите не е било манифестирано пред ищеца, а и е било смутено с предявяване на настоящия иск на 28.09.2018г.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че ответниците не са придобили идеалната част на ищеца от правото на собственост върху процесните имоти по давност – нито чрез собствено давностно владение, нито чрез присъединяване на владението на своите праводатели Р.Р.К. и Р.Р.К.

Тъй като този извод съвпада с направения от районния съд, обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

ΠΠΠ

4.

По разноските

С оглед изхода на делото и направено в този смисъл искане, жалбоподателите следва да заплатят на въззиваемия направените от него разноси във въззивното производство, каквито се установяват в размер на 200 лв. – адвокатско възнаграждение съгласно договора за правна защита и съдействие на л. 10 от делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 158/16.09.2019г., постановено по гр.д. № 1024/2018г. на РС- С.

ОСЪЖДА П. Б. Б. с ЕГН *****, Л. Б. Б. с ЕГН*****, Л.П. Б. - С. с ЕГН ***** и АНГ. П. Б. с ЕГН ***** да заплатят на В. СТ. Б. с ЕГН ***** сумата 200 лв. – разноси във въззивното производство.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчване на препис от него.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____